

Kultusministerens Standsfæller, Godsejerne, ude i Sognene have; de kunne meget lettere tale med Folk og i det hele taget føre et vist Samliv med dem, trods den Afstand, der er til Stede baade i social Henseende og med Hensyn til Dannelse. Det er maaske særligt for min Egn, thi jeg veed nok, at i Sylland er det anderledes med Præsterne; men der er der jo ogsaa smaa Præsteskald; der kan der være et inderligt, fortroligt Forhold mellem Præst og Menighed. Men ude i Nordsjælland, hvor jeg bor, med de fede Præsteembeder, er der ikke andet Samliv end det rent formelle. Naar Præsterne vise sig, ere de omgivne med en vis Glorie lige som de gamle Paver; men det maa vi finde os i, og det gøre vi ogsaa. Men den Tante, at de $\frac{9}{10}$ af de unge Mennesker forlade Menigheden, kan jeg ikke forstaa, det maa jeg henstille til det ærede Medlem fra Middelfart hyderligere at bevise og forklare. Jeg veed ikke, hvordan hans Erfaringer have været tidligere, om han ikke mener, at det kan være Præsternes egen Skyld. Spørgsmaalet om, hvorvidt alle vore Præster ere troende, er, om jeg saa maa sige, et meget delikat Spørgsmaal. Det ærede Medlem har jo i et i den senere Tid udkommet Skrift — som jeg ikke har læst, men som jeg nok har hørt omtale — viist, at han ikke kan siges med fuld Sandhed at høre til de virkelig troende Præster . . .

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem kommer her ind paa altfor personlige Spørgsmaal.

L. Larsen: Ja, jeg skal tillade mig at standse hermed, idet jeg skal henstille baade til det høje Ting og til den ærede Minister, om det ikke skulde være muligt, at man kunde enes om det praktiske Spørgsmaal, der ligger i Lovforslaget om Landsbypresterenes Lønning. Jeg tror, at det vilde være heldigt for alle Parter, baade for Befolkningen, for Præsterne og for den, om jeg saa maa sige, politiske Stemning her i Salen, om det var muligt at opnaa et Grundlag for en virkelig indgaaende, alvorlig Forhandling om denne Sag, som har staaet længe paa Dagsordenen, og som i det hele, næsten mere end nogen anden af de Reformers, som her ligge for, ligger Befolkningen paa Herte. — Jeg skal til Slutning gøre opmærksom paa, at da Sagen sidst var til Forhandling i dette Ting, var den ogsaa indbragt privat, og efter en meget omfattende Forhandling blev den afvist ved en Dagsorden; det var i Samlingen 1872 — 1873. I denne Dagsorden, som jeg for-

øvrigt ikke skal trætte det ærede Ting med at oplæse, blev der udtalt, at under det daværende Ministerium antog man ikke, at der var nogen som helst Mulighed til Stede for at gennemføre denne Sag. Jeg tillader mig at tro, og vil ogsaa haabe, at Forslagsstilleren, det ærede Medlem for Veste Amts 2den Valgkreds (Berg), har Haab om, at det maa lykkes, selv under det nuværende Ministerium, at faa denne Sag fremmet gennem Forhandling til et saadant Stade, at der kan være Udset til i en nær Fremtid at faa den gennemført.

Tauber: Maa jeg forudskifte den Bemærkning, at jeg vilde betragte det som uheldigt, dersom Loven om Præsternes Lønning udkom, uden at der samtidig blev truffet Bestemmelser om den første Sag paa Dagsordenen, thi dersom der ikke samtidig blev truffet andre og mere frie Bestemmelser med Hensyn til Præsteembedernes Besættelse, vilde Følgen deraf let blive den, at der vilde blive paatrukt Præsterne i højere Grad end nu Præget af at være Statsembedsmænd, og at de vilde føle sig mere som Statsembedsmænd end nu, og jeg kan ikke tro, at det er den Retning, i hvilken man ønsker at føre Folkkirken. Derfor vil jeg betragte det som heldigt, at der, i alt Fald samtidig med at Loven om det foreliggende Emne udkom, tillige blev truffet Bestemmelser angaaende Besættelsen af Præsteembeder. Jeg er i den Henseende uenig med den sidste ærede Tale (L. Larsen), som syntes at lægge saa stor Vægt paa denne Lov, at han i alt Fald syntes at ønske den gennemført, uden at der tillige blev givet Menighederne eller Menighedernes Medlemmer en større Indflydelse paa Valget af Præsten. Naar der nu skulde gives en Lov om Præsternes Lønning, kan jeg ikke nægte, at mit Ønske væsentlig gaar i samme Retning som det ærede Medlems fra Middelfart (Henning Jensen); idet jeg dog ikke skal indlade mig paa hans Betragtninger over de forskellige Retninger i Kirken, som han kunde ønske repræsenterede, om jeg end paa den anden Side finder det rigtigt, at de eksisterende Retninger inden for Folkkirken, som findes i Menighederne, ikke behandles saa ulige, som Tilfældet vilde blive ved nærværende Lovforslag. Følgen vilde jo nemlig deraf blive den, at kun Fler-tallet faar sine Præster, og at Mindretallet i endnu højere Grad end hidtil bliver henvist til at søge sin kirkelige Træng tilfredsstillet paa anden Maade, og som Forholdene nu have udviklet sig, vilde det snarere fremme en Splittelse end en Samling og heldig Udvikling af de kirkelige Forhold.